

CUPRINS

MIELUL ȘI MOTANUL	4
CERBUL ȘI BROASCA-ȚESTOASĂ	16
O POVESTE CU TÂLC	22
PRIETENIA ADEVĂRATĂ	26
ÎMPLETITORUL DE NUIELE	31
JUDECATA DREAPTĂ	37
POVESTEA BĂBUȚEI ȘI A CEAULUI	41
IEPURELE, VÂNĂTORUL ȘI VULTURUL	50
MĂGARUL CEL ISTET	55
CĂMILA ȘI ȘARPELE	58
POPA ȘI DOVLECEII	60
ȘARPELE CU NOUĂ COZI DE AUR	65
ȚĂRANUL ȘI URSUL	70
VULPEA ȘI IEPURELE	78
FIIII CEI LACOMI DE AUR	87
PRÂSLEA ȘI COROANA	91

MIELUL ȘI MOTANUL

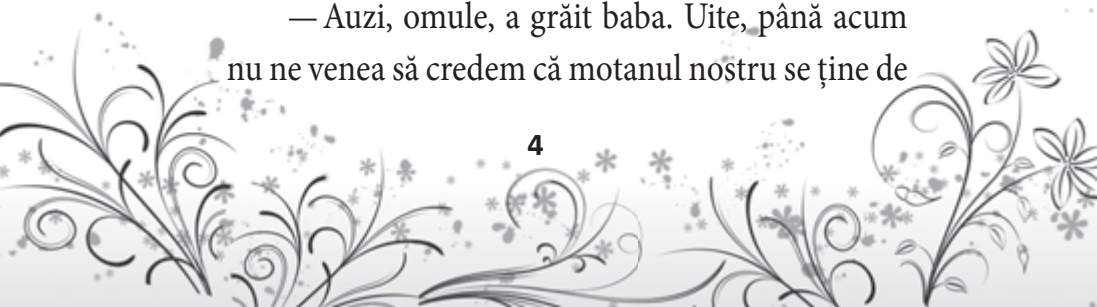
Au fost odată un moș și-o babă care aveau pe lângă casă un miel și un motan. De câte ori strângea bătrâna smântâna ca să facă unt, motanul i se împleticea printre picioare și se ținea numai de pozne.

— Auzi, moșule, i-a zis băbuța într-o zi, la noi în pivniță nu prea merg toate așa cum trebuie!

— Păi, ce să spun, s-a gândit moșul, ia, să fim și noi cu ochii în patru, nu cumva se strecoară cineva de afară și ne încurcă socotelile?

După o vreme, a coborât bătrâna în pivniță după o mână de mălai și... ce să vadă? Motanul tocmai împinsese cu lăbuța capacul de pe oală, ședea și lingea la smântânică. Baba l-a alungat din pivniță și a urcat în odaie, însă cotoiul a ajuns acolo înaintea ei și s-a pitit după cuptor.

— Auzi, omule, a grăit baba. Uite, până acum nu ne venea să credem că motanul nostru se ține de

hoții, dar acum l-am văzut cu ochii mei. El este cel vinovat. Ar trebui să-l alungăm!

— Știi eu, babo, i-a răspuns moșul întristat, ești sigură că era motanul nostru? Poate ți s-a năzărit?

— Păi dar cum altfel, a zis baba, chiar el era! Cum te văd pe dumneata, așa l-am văzut și pe el. Lingea din blidul cu smântână! La noi în casă nu mai are ce să caute.

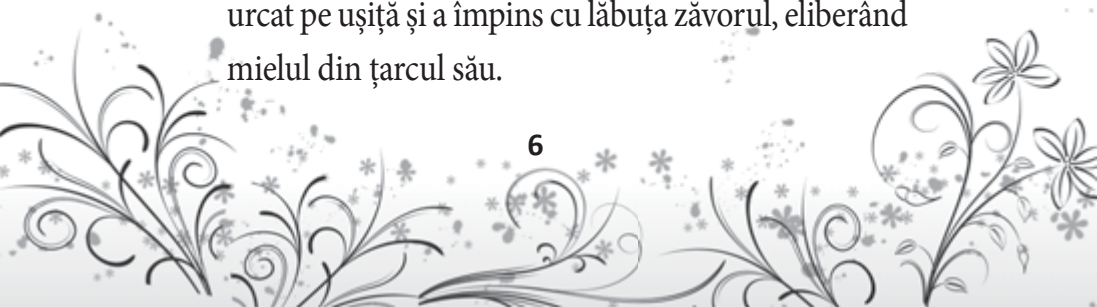
Când a auzit motanul spusele bătrânei, a sărit îndată de pe cuptor, a dat fuga în ocol la miel și i-a grăit așa, ca să-i ia mințile:

— Frate mielule! Și-au pus în cap stăpânii ca mâine pe mine să mă omoare, iar pe tine să te taie. Ce-i de făcut?

S-au gândit, au chibzuit, s-au înțeleș apoi să fugă chiar în noaptea aceea.

— Bucuros aș veni și eu cu tine, doar mi-e tare dragă blănița mea, dar cum? Că țarcul stă mereu închis, a adăugat, mâhnit, mielul.

— Fleacuri, a răspuns motanul. Și, cât ai clipi, a urcat pe ușiță și a împins cu lăbuța zăvorul, eliberând mielul din țarcul său.

Și așa au întins-o amândoi la drum. Au mers, au mers, până când, osteniți, s-au oprit să-și tragă sufletul. Tocmai se așezaseră pe un dâmb și vorbeau despre soarta lor, când motanul vede în iarbă un cap de lup; l-au luat cu dâșii. Iar au mers ei cale lungă prin noapte, până când au zărit, departe în pădure, o luminiță care pâlpâia. Au pornit-o într-acolo.

Se dau ei mai aproape; era o haită de doisprezece lupi care se aciuseră în jurul unui foc. Stăteau, se încălzeau și puneau la cale blestemății de-ale lor.

— Bine v-am găsit, lupilor! au rostit cei doi tovarăși într-un glas.

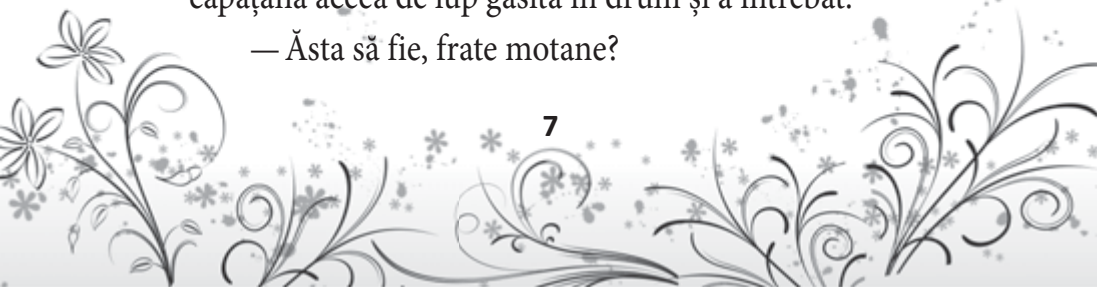
— Bine ați venit, cotoșmane și, dumneata, cârlane! au răspuns lupii.

— Frate, l-a întrebat apoi mielul pe motan, dar noi cam ce-am avea la cină?

— Păi, ce să avem? a spus motanul, șiret. Cam astea ar fi: vreo douăsprezece căpățâni de lupi. Ia vezi dumneata, vezi de alege din traistă unul cu mai multă grăsime pe el!

A mers mielul în tufiș unde lăsase traista cu căpățâna aceea de lup găsită în drum și a întrebat:

— Țsta să fie, frate motane?

— Nu, nu-i acela. Alege unul mai acătării! i-a răspuns pezevenghiul de motan.

Mielul a ridicat același cap din traistă și a întrebat din nou:

— Țsta o fi?

Așa de rău s-au speriat lupii auzindu-i și văzând țeasta aceea golașă, că ar fi fost bucuroși s-o ia la picior chiar atunci, dar nu îndrăzneau să plece fără învoire... Patru lupi s-au rugat de motan și de miel:

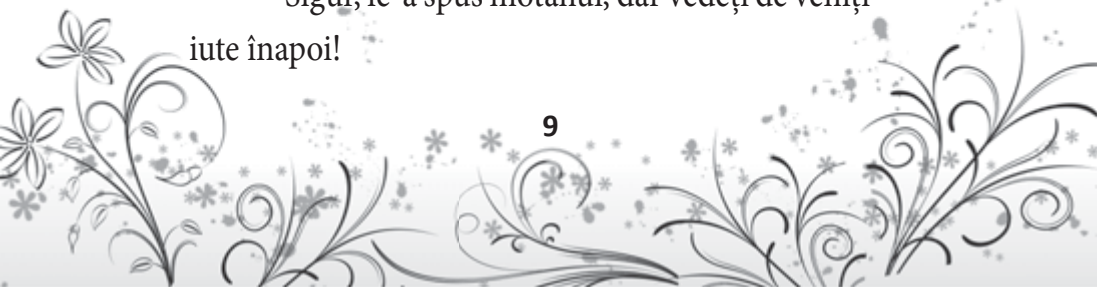
— Lăsați-ne să mergem să vă aducem lemne! Într-o clipită suntem cu ele înapoi!

— Ei, iacă acum, porniți odată, le-a spus mielul. Dar să vă întoarceți repejor, că focul, uite-l, cam pâlpâie! Ați auzit?

Lupii rămași, opt câți erau, s-au înfricoșat și mai tare. De vreme ce mielul și motanul au fost în stare să răpună doisprezece lupi, pe ei, care mai erau doar opt la număr, cât de ușor le-ar fi venit de hac? Ce să facă? Așa au prins glas alți patru:

— Păi, noi ne ducem să aducem apă!

— Sigur, le-a spus motanul, dar vedeți de veniți iute înapoi!

După o vreme, cei patru lupi care mai rămăseseră s-au rugat și ei să le dea voie să plece... să-i caute pe fărtașii lor, care ședeau cam mult plecați după lemne și după apă. Și pe aceștia i-a învoit motanul, poruncindu-le cu și mai mare strășnicie să se înapoieze fără zăbavă. În sinea lor, mielul și motanul erau foarte bucuroși că lupii, speriați de moarte, au dat bir cu fugiții.

S-au strâns toți lupii într-un loc și-au luat-o la goană de le sfârâiau călcâiele. Cât mai adânc în pădure, până au dat nas în nas cu Moș Martin, ursul.

— Ia spune-ne, Martine, l-au întrebat lupii, ți-a fost dat să auzi vreodată ca un miel și un motan să fi mâncat doisprezece lupi?

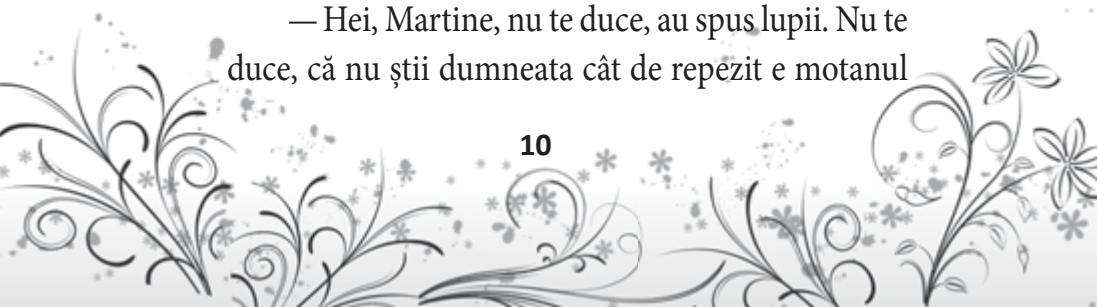
— Nu, așa ceva n-am mai auzit de când sunt eu pe lume, le-a răspuns ursul.

— Ei, află atunci că noi i-am văzut cu ochii noștri pe mielul acela însoțit de un motan, au adăugat lupii.

Zice atunci Moș Martin:

— În ce chip, măi băieți, ați socotit că aș putea să le văd și eu vitejia?

— Hei, Martine, nu te duce, au spus lupii. Nu te duce, că nu știi dumneata cât de repezit e motanul

acela! Nici vorbă să-l îmbunezi în vreun fel, bagă de seamă la ce-ți spunem noi. Te pomenești că te sfâșie într-o clipă! Noi, deși suntem mai sprinteiori decât câinii și decât iepurii de bună seamă, nu putem s-o scoatem la capăt cu dânșii. Mai bine haideți să-i poftim la o masă!

Și așa au hotărât lupii s-o trimită pe cumătra vulpe, care tocmai trecea și dansa pe acolo și, văzând zarvă, se apropiase să afle ce se petrece:

— Du-te dumneata, cumătră, și-i poștește la ospăț pe motan și pe tovarășul lui, mielul!

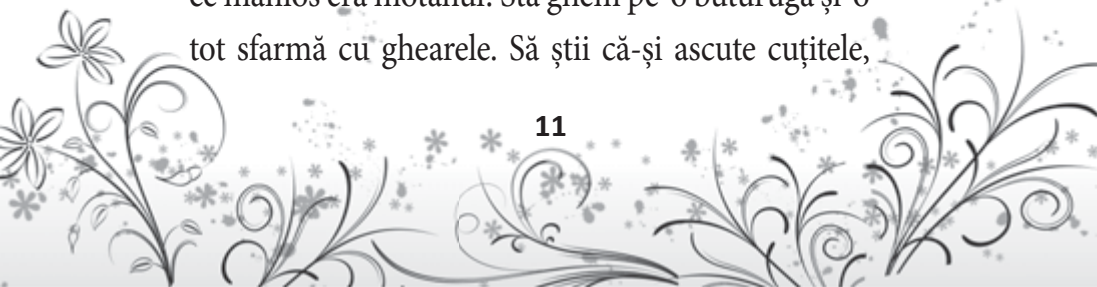
Însă vulpea, tot șireată cum o știm cu toții, încerca să scape de solie:

— Sunt eu iute la minte, dar nu-s îndemânică defel. Mi-e frică să nu mă mănânce!

— Hai, nu te mai codi și du-te!

Ei, a luat-o vulpea la picior spre cei doi tovarăși, dar cam cu coada între picioare mergea. Iar când s-a întors le-a povestit lupilor și ursului:

— Au făgăduit că au să vină. Dar, jupâne Martine, ce mânios era motanul! Stă ghem pe-o buturugă și-o tot sfarmă cu ghearele. Să știi că-și ascute cuțitele,

să ne facă seama! Să-l vezi numai cum șade acolo și cum îi scapără ochii!

Auzind-o, l-a apucat tremuriciul pe urs; a pus un lup de strajă pe un ciot de copac, i-a dat un ștergar în brațe și i-a poruncit:

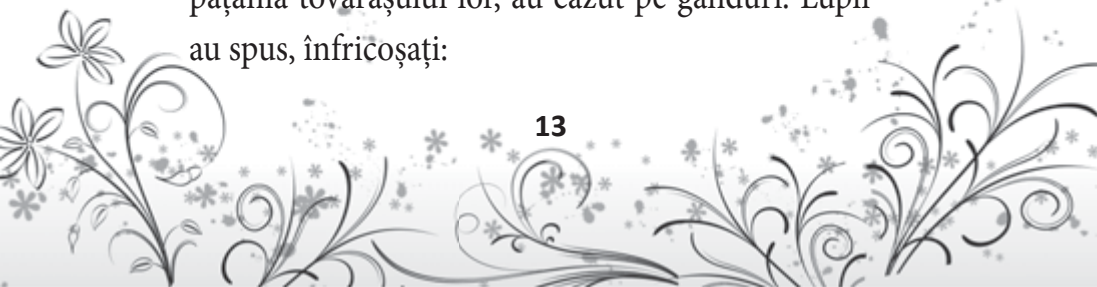
— Dacă-i vezi cumva pe motan și pe miel, fă numai vânt cu ștergarul! Le ieșim noi în întâmpinare. Apoi s-a și apucat să gătească prânzul.

Iată că se ivesc și cei doi, motanul și mielul. Îl zăresc pe cel pus de strajă și-și dau seama pe loc unde-i primejdia. Se înțeleg între ei.

— Eu, zice motanul, mă strecor târâș, încetișor, prin iarbă. Mă așez lângă buturugă, chiar în dreptul botului lupului. Iar tu, fârtate mielule, ia-ți avânt și izbește-l năprasnic pe lup cu fruntea!

Mielul își face el vânt, îl izbește din răspuțeri pe lup drept în moalele capului și-l dă cât colo de-a berbeleacul de pe buturugă. Motanul îi sare și dânsul pe bot, își înfige ghearele în el și-l zgârie strașnic, de nu s-a mai văzut așa ceva.

Când au văzut ursul, cumătra vulpe și lupii pățania tovarășului lor, au căzut pe gânduri. Lupii au spus, înfricoșați:

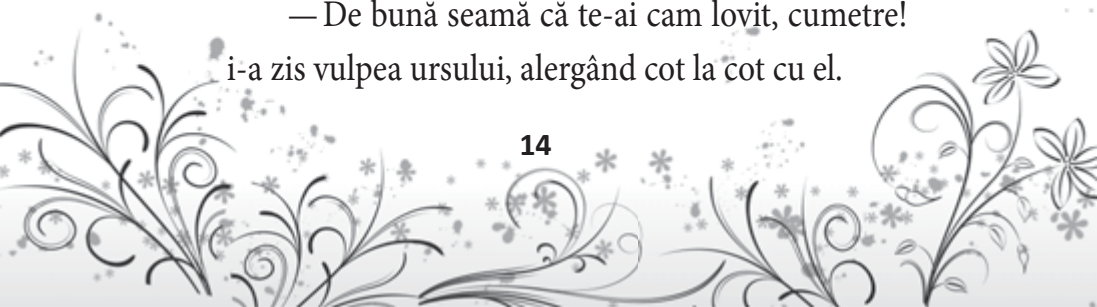

— Acum vedeți cum arată marea lor istețime, a motanului și a aceluia grozav miel? Atât de cumpliți sunt amândoi că până și pe viteazul nostru tovarăș, pus de pază, s-au priceput să-l zboare de pe buturugă! Ia priviți-l, ce i-au făcut! Cum l-au schilodit! Pe noi cu atât mai rău ne vor zdrobi. Să știți că nu le pasă deloc de masa noastră întinsă. Nu, nu vin să se ospăteze. Ei au de gând să ne sfâșie, să ne facă de petrecanie! Ce ziceți, fraților? N-ar fi mai bine să ne pitim cu toții?

Așa că lupii s-au împrăștiat care-ncotro prin pădure. Ursul s-a cățarat într-un pin gros, iar vulpea s-a strecurat sub un buștean. Motanul și cu mielul s-au apucat să se înfrupte din cele pregătite. Și cu așa poftă înfulecau, că motanul mârâia și molfăia într-una: „Mârr... mai vrreau! Mârr!“

Apoi s-a uitat îndărăt și a văzut coada vulpii ieșind de sub buștean. S-a speriat de dânsa și a țâșnit în pin, drept peste Moș Martin. Ursul s-a speriat de motan și s-a prăvălit chiar peste coana vulpe. Însăpăimântați, au rupt-o la fugă.

— De bună seamă că te-ai cam lovit, cumetre! i-a zis vulpea ursului, alergând cot la cot cu el.

— Ei, aș, cumetriță! Dar, dacă nu săream jos, de mult mă înfuleca motanul și pe mine! a răspuns ursul privind cu mare spaimă în urmă.

Și așa, datorită istețimii lor, au rămas cei doi tovarăși, mielul și motanul, să se bucure de bucatele acelea. Și se spune că ei încă mai colindă prin pădure, iar ursul, lupii și vulpița încă mai fug de spaima lor. Dacă așa o fi, eu n-am de unde să știu!

*Morala: o fi fuga
rușinoasă,
dar e cea
mai
sănătoasă!*

